ΡΩΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΙΒΑΝ ΜΠΟΥΝΙΝ. (ΒΡΑΒΕΙΟ ΝΟΜΠΕΛ, 1933)

Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΗΛΙΑΣ

Σίμωνας Νοβικόφ, ποὺ ζοῦσε μαζὺ μὲ τὸν ἀδερφό του Νίκωνα, τὸν ἄνθρωπο μὲ τὸ ξερὸ χέρι, σ' ἕνα μέρος ποὺ τῶλεγαν Πέραμα, ἀνήμερα τοῦ Ἅη Πέτρου, εἶδε τὸ σπίτι του νὰ παίρνη φωτιὰ καὶ νὰ καίγεται. Τὰ δυὸ ἀδέρφια συνενοήθηκαν τότε νὰ μοιράσουν τ' ἀγαθά τους, κι' ὁ Σίμωνας, φεύγοντας ἀπὸ τὸ Πέραμα, ἔβαλε νὰ τοῦ φτιάξουν μιὰν ἰσμπα (καλύβα) στὸ μεγάλο δρόμο.

Κατὰ τοῦ Ἅη Λιᾶ(*), οἱ μαραγκοὶ ποὺφτιαχναν τὴν ἰσμπα πῆραν ἄδεια νὰ γλεντήσουν κι' αὐτοὶ λίγο. Ἔτσι ὁ Σίμωνας ἦταν ἀναγκασμένος νὰ περάση τὴ νύχτα του στὴν οἰκοδομή. Δείπνησε μαζὺ μὲ τὴν πολυάριθμη οἰκογένεια τοῦ ἀδερφοῦ του, φτωχιά, ἀνάμεσα στὶς μυῖγες καὶ στὶς κλάψες τῶν μωρῶν, ἔπειτα ἄναψε τὴν πίπα του, ἔρριξε τὴ γοῦνα του στοὺς ὤμους του κι' εἶπε στοὺς δικούς του:

— Πνίγεται κανεὶς ἀπ' τὴ ζέστη ἐδῶ. Πάω στὴν οἰκοδομὴ κι' ἐκεῖ θὰ περάσω τὴ νύχτα μου. Φοβᾶμαι μήπως κλέψουν τὰ ἐργαλεῖα τῶν μαστρόων.

— Δὲν παίρνεις, τοὺλάχιστον, καὶ τὰ σκυλιὰ μαζύ σου; τοῦ εἶπε μιὰ ἀπὸ τὶς γυναῖκες.

— Κουταμάρες! ἔκανε ὁ Σίμωνας, κι' ἔφυγε ὁλομόναχος.

Ἦταν μιὰ νύχτα φεγγαρολουσμένη. Καθὼς ὁ Σίμωνας εἶχε τὸ νοῦ του στὸ σπίτι ποὺχτιζε, οὔτε πρόσεξε κἀν πὼς εἶχε ἀκολουθήσει τὸν πλατὺ ἀνήφορο ποὺ τραβάει ψηλὰ ἀπὸ τὸ χωριὸ καὶ πὼς ἔκανε ὕστερα, στὸ μεγάλο δρόμο, ἕνα βέρστι περίπου. Ἔφτασε ἔτσι στὴν ἰσμπα τοῦ τοῦ τῆς εἶχαν περάσει κιόλας ταβάνι, μὰ ποὺ ἡ στέγη ἀπὸ πάνω ἦταν ἀκόμα ξεσκέπαστη. Καθὼς ὑψωνόναν σ' ἕνα μεγάλο οἰχόπεδο, στὴν ἄκρη τῶν κάμπων, ἔδειχνε τὶς μαῦρες τρῦπες τῶν παραθύρων της ποὺ ἦταν ἀκόμα χωρὶς κορνίζες, τὰ φρεσκοτετραγωνισμένα δοκάρια της καὶ ροκανίδια μπρὸς στὴν πόρτα της ποὺλαμπαν κάτω ἀπ' τὸ φεγγαρόφωτο.

Τὸ μισοφέγγαρο αὐτὸ τοῦ Ἰουλίου ἦταν ἀκόμα χαμηλὰ καὶ θολό. Τὸ θερμό του φῶς σκορπιζόταν παντοῦ. Τὰ ὥριμα στάχυα φαινόντουσαν ἀσπριδερά, σὰν ἀμμουδιά. Μά, κατὰ τὸ βοριά, τὰ σκοτάδια ἦταν πυκνὰ σὰν πίσσα. Ἀπ' αὐτὴ τὴ μεριά, φαινόταν ἕνα πυκνὸ μαῦρο σύννεφο. Τὸ χαλαρὸ ἀέρι ποὺ φυσοῦσε ἀπὸ παντοῦ δρόσιζε καὶ δυνάμωνε κάθε τόσο καὶ ὡρμοῦσε ἄγριο ἀπάνω στὰ καλαμπόκια καὶ τὰ κριθάρια, ποὺ στέναζαν ἀνήσυχα. Τὸ σύννεφο, στὸ βοριά, φαινόταν ἀσαλευτο, μὰ συχνὰ ξεσκιζόταν ἀπὸ μιὰ ἀπειλητικὴ καὶ γρήγορη χρυσῆ λάμψι.

Ὁ Σίμωνας, σκύβοντας, μπῆκε μέσα στὴν ἰσμπα. Ἔκανε σκοτάδι κεῖ μέσα κι' ὁ ἀέρας ἦταν πνιγηρός. Τὸ φεγγαρόφωτο ποὺμπαινε ἀπὸ τ' ἄδεια ἀνοίγματα τῶν παραθύρων δὲν μπερδευόταν μὲ τὸ σκοτάδι ἀλλὰ τὸ μεγάλωνε. Ὁ Σίμωνας πέταξε τὴ γοῦνα του σ' ἕνα σωρὸ πριονίδια, στὴ μέση τῆς καλύβας, ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ λίγες ἀχτῖνες τοῦ φεγγαριοῦ, καὶ ξαπλώθηκε ἐκεῖ ἀπάνω μὲ τὴ ράχι. Τραβοῦσε τὴ σβυσμένη πίπα του, ἔπειτα τὴν ἔχωσε μέσα στὴν τσέπη του, συλλογίστηκε λίγο κι' ἀποκοιμήθηκε.

Μὰ νὰ ποὺ τώρα ὁ ἄνεμος ὡρμοῦσε μέσα ἀπὸ τὰ παράθυρα καὶ τὴν πόρτα περνῶντας ἀπὸ τὸ διάδρομο τῆς εἰσόδου. Ὁ κεραυνὸς βροντοῦσε βαθειά, μακριά. Ὁ Σίμωνας ἄνοιξε πάλι τὰ μάτια του. Ὁ ἄνεμος δυνάμωνε ἀκόμα, ἔτρεχε τώρα ἀπάνω στὰ στάχια ποὺ θροοῦσαν χωρὶς σταμάτημα καὶ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ εἶχε γίνει πιὸ θαμπὸ ἀκόμα. Ὁ Σίμωνας βγῆκε τότε ἀπὸ τὴν ἰσμπα ἔστριψε τὴ γωνία προχώρησε πρὸς τὰ κριθάρια ποὺ ἀνατρίχιαζαν φλογισμένα, ξεραὶ καὶ κύτταξε τὸ σύννεφο κατὰ τὸ βοριά. Μαῦρο σὰν φοῦρνος εἶχε σκεπάσει τὸ μισὸ οὐρανό. Ὁ ἄνεμος τὸν χτυποῦσε κατάμουτρα, μπερδεύοντας τὰ μαλλιά του καὶ τὸν ἐμπόδιζε νὰ βλέπη. Τὸν θάμπωναν ἀκόμα καὶ τὸν τύφλωναν κ' ἡ ἀστραπὲς ποὺ ἄναβαν ὁλοένα πιὸ δυνατὲς καὶ φλογερές. Ὁ Σίμωνας ἔκανε τὸ σταυρό του καὶ γονάτισε: ἀπὸ μακριὰ ἀνάμεσα ἀπὸ τὴ θάλασσα τῶν σταχιῶν, ξεχωρίζοντας στὸ βάθος τοῦ συννέφου, προχωροῦσε πρὸς τὸ Σίμωνα ἕνας μικρὸς ὅμιλος ἀνθρώπων μὲ τὸ κεφάλι γυμνὸ ποὺ φοροῦσαν λευκὲς ζῶνες, καινούργιες γοῦνες καὶ κρατοῦσαν μὲ κόπο μιὰ εἰκόνα ζωγραφισμένη μὲ τὸν παληὸ τρόπο δυὸ μέτρα ὕψους. Οἱ ἄνθρωποι εἶχαν κάτι τὸ θαμπό, τὸ φανταστικό, μὰ ἡ εἰκόνα φαινόταν καθαρά: εἶχε ὄψι αὐστηρή, τρομερή, καπνισμένη ἀπὸ τὶς λαμπάδες, σημαδεμένη ἀπὸ κεριὰ κι' ἦταν ἀσημωμένη ὁλόγυρα μὲ παλιὸ γαλαζωπὸ ἀσήμι.

Ὁ ἄνεμος ἔρριξε τὰ μαλλιὰ τοῦ Σίμωνα ἀπάνω στὸ μέτωπό του, φέροντάς του μιὰ εὐχάριστη δροσιά. Κι' ὁ Σίμωνας, γεμάτος φόβο καὶ χαρά, ἔπεσε μὲ τὰ μοῦτρα μπροστὰ στὴν εἰκόνα.

Ὅταν σήκωσε πάλι τὸ κεφάλι του, εἶδε πὼς ὁ ὅμιλος τῶν ἀνθρώπων εἶχε σταθῆ κ' εἶχε ἀκουμπήσει κάτω τὴν εἰκόνα, ἐνῶ ἀπάνω στὸ σύννεφο, σὰν σὲ ζωγραφιὰ ἐκκλησίας, ξεχώριζε καὶ φαινόταν ἕνα μεγάλο πρόσωπο. Ἦταν ὁ ἴδιος, ὁ παντοδύναμος Προφήτης Ἠλίας μὲ τὴν ἄσπρη του γενειάδα, μὲ ροῦχα πύρινα, καθόταν ὅπως ὁ θεὸς Σαβαὼθ ἀπάνω στὸ σύννεφο, ἐνῶ ἀπὸ πάνω του ἔλαμπαν δυὸ φωτοστέφανοι, ὁ ἕνας πράσινος κι' ὁ ἄλλος πορτοκαλλόχρωμος. Καὶ ἀστράφτοντας μὲ τὰ φωτεινά του μάτια, μπερδεύοντας τὴ φωνή του μὲ τὸ μακρυνὸ μουγκρητὸ τοῦ κεραυνοῦ, ὁ Ἠλίας εἶπε στὸ Σίμωνα:

— Στάσου ὄρθιος Σίμωνα Νοβικόφ! Κυττάχτε ἅγιοι τῆς Χριστιανοσύνης: Ἐδῶ θὰ κρίνω αὐτὸ τὸ χριστιανό, κάτοικο τοῦ νομοῦ Ἔλετζ τῆς ἐπαρχίας Πρεντετσέφ, τοῦ χωριοῦ Πέραμα, τὸ Σίμωνα Νοβικόφ.

Ἀμέσως ὁ κάμπος ὁλόκληρος ποὺ ἡ ἀσπράδα του τὸν ἔκαμε νὰ φαίνεται σὰν ἀμμουδιά, ὅλα τὰ στάχια, μὲ τ' ἀναρίθμητα παράσιτα. ἔγειραν μπροστά, χαιρετῶντας τὸν προφήτη. Καί, μέσα στὸ θόρυβο ποὺ ἔκαναν, ὁ Ἠλίας πρόφερε αὐτὰ τὰ λόγια:

— Εἶμαι θυμωμένος μαζύ σου, Σίμωνα Νοβικόφ, καὶ θέλω νὰ σὲ τιμωρήσω.

— Γιατί, πάτερ μου; ρώτησε ὁ Σίμωνας.

— Ἀπαγορεύεται σὲ σένα, Σίμωνα Νοβικόφ, νὰ μὲ ρωτᾶς ἐμένα. Σὲ σένα μόνο νὰ μοῦ ἀπαντᾶς ἐπιτρέπεται.

— Ὅπως θέλεις, πάτερ μου.

— Λοιπόν, εἶπε ὁ προφήτης, τὸν προπερασμένο χρόνο σκότωσα μ' ἕναν κεραυνὸ τὸν Παντελῆ, τὸ μεγάλο σου παιδί. Ἐσὺ γιατὶ τὸ ἔχωσες στὸ χῶμα ὥς τὴ μέση προσπαθῶντας νὰ τὸ ξαναφέρης μὲ μάγια στὴ ζωή.

— Συχώρα με πάτερ μου, εἶπε ὁ Σίμωνας, χαιρετῶντας τον. Λυπόμουνα τὸ παληκάρι. Συλλογίσου λίγο: Θὰ μ' ἔτρεφε καὶ ἦταν τὸ στήριγμά μου στὰ γεράματά μου.

— Τὸν περασμένο χρόνο, ἐξακολούθησε ὁ Προφήτης, σοῦ ἀφάνισα μὲ χαλάζια καὶ μπόρες τὰ καλαμπόκια: Ἐσύ, γιατὶ τὸ μάντεψες αὐτὸ ἀπὸ πρὶν καὶ πρόλαβες νὰ πουλήσης τὸ καλαμπόκι σου;

— Συχώρα με, Πάτερ μου — εἶπε ὁ Σίμωνας, κάνοντας μιὰ μετάνοια. Τὸ προαισθάνθηκα κ' ἡ φτώχια μ' ἔκανε νὰ βιαστῶ νὰ πουλήσω τὸ καλαμπόκι.

— Καλὰ καὶ τώρα μάθε ὅτι, ἀνήμερα τοῦ Ἅη Πέτρου, ἐγὼ ἔβαλα φωτιὰ στὸ σπίτι σου. Λοιπόν, γιατὶ βιάστηκες νὰ χτίσης καινούργιο σπίτι καὶ νὰ χωρίσης τὴν περιουσία σου ἀπὸ τὸν ἀδελφό σου;

— Συχώρα με, Πάτερ μου, ἀποκρίθηκε ὁ Σίμωνας κάνοντας μιὰ μετάνοια. Ὁ ἀδερφός μου, ποὺχει στεγνὸ χέρι, εἶνε λίγο ἄτυχος κι' εἶμαι βέβαιος πὼς αὐτὸς μοῦ φέρνει γκίνια.

— Κλεῖσε τὰ μάτια! πρόσταξε ὁ προφήτης. Θὰ σκεφτῶ τώρα πῶς θὰ σὲ τιμωρήσω. Θὰ συμβουλευτῶ καὶ τοὺς χωρικοὺς ποὺ μὲ συνοδεύουν.

Ὁ Σίμωνας ἔκλεισε τὰ μάτια καὶ χαμήλωσε τὸ κεφάλι του. Προσπαθοῦσε ὡστόσο νὰ ἀκούση μέσ' ἀπ' τὸ θόρυβο ποὺ γινόταν τί σιγοψιθύριζε ὁ Προφήτης Ἠλίας μὲ τοὺς χωρικούς. Μὰ ὁ κεραυνὸς ἀντηχοῦσε ὁλοένα καὶ πιὸ δυνατὰ καὶ τὰ λόγια χανόντουσαν.

— Ὄχι, δὲν ξέρουμε τί νὰ σκεφτοῦμε, εἶπε σὲ λίγο ὁ Ἠλίας δυνατά. Συμβούλεψέ με μόνος σου Σίμωνα.

— Πρέπει ν' ἀνοίξω τὰ μάτια μου; ρώτησε ὁ Σίμωνας.

— Μπᾶ... Ὅποιος δὲν βλέπει, σκέφτεται πιὸ καλά.

— Εἶσαι ἀστεῖος, Πάτερ μου, ἀπάντησε ὁ Σίμωνας μὲ ὅλη του τὴ σοβαρότητα. Κ' ἔπειτα γιὰ ποῖο λόγο νὰ σπάξη κανένας τὸ κεφάλι του. Νά, θὰ

Εἶδε τὴ μάνα του καὶ τὸν πατέρα του ποὺ τὸν κύτταζαν λυπημένοι.

(*) Ὅπως εἶνε γνωστόν, σύμφωνα μὲ τὴν Ἁγία Γραφὴ ὁ Προφήτης Ἠλίας ἀναλήφθηκε στοὺς οὐρανούς, ἀπάνω σ' ἕνα πύρινο ἅρμα. Γι' αὐτὸ οἱ Ρῶσσοι χωρικοὶ πιστεύουν ὅτι τὸν κεραυνό. τῆς Ἠλίας ἐξουσιάζει τ

σοῦ ἀνάψω ἕνα κερί πού θἀξίζη τρία ρούβλια.

— Δὲν ἔχεις λεπτά. Τὰ ξόδεψες ὅλα στὸ σπίτι σου.

— Τότε θὰ πάω προσκύνημα στὸ Κίεβο, ἢ καὶ πιὸ μακριὰ ἀκόμα. στὸ Μπιλ-γκοράντ, εἶπε ὁ Σίμωνας μὲ φωνὴ δισταχτική.

— Ἔτσι θὰ τεμπελιάσης μόνο καὶ θὰ χαλάσης τὰ παπούτσια σου. Ἔπειτα σὲ ποιὸν θ' ἀφήσης τὶς δουλειές σου;

Ὁ Σίμωνας ἄρχισε νὰ σκέφτεται.

— Ἔ λοιπόν, εἶπε τέλος στὸν προφήτη, σκότωσε τὴν μικρούλα κόρη μου τὴν Ἄνφισσα, ἀφοῦ ἐπιμένεις νὰ μὲ τιμωρήσης. Δὲν εἶνε ἀκόμα παρὰ τριῶν χρόνων μονάχα... Εἶνε τονηρούλα καὶ χαϊδάρα καὶ θὰ λυπηθοῦμε πολὺ ἂν θὰ πεθάνη... Μὰ πῶς ἀλλοιῶς νὰ κάνουμε. Πρέπει νὰ θυσιάζη κανεὶς κάτι γιὰ νὰ σώση τὰ ὑπόλοιπα.

— Ἀκοῦστε, ὀρθόδοξοι! φώναξε δυνατὰ ὁ Προφήτης. Ἐπιδοκιμάζω τὰ λόγια του.

Καὶ μιὰ τέτοια φωτιὰ ξέσκισε τὸ σύννεφο ὥστε τοῦ φάνηκε τοῦ Σίμωνα πὼς τοῦ φλογίστηκαν τὰ μάτια κι' ἕνας τέτοιος κεραυνὸς ἀντήχησε ἀπ' τοὺς οὐρανούς, ὥστε ὅλ' ἡ γῆ τρεμούλιασε κάτω ἀπ' τὰ πόδια του.

— Ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος ὁ Θεός! ψιθύρισε ὁ Σίμωνας περίτρομος.

Ὅταν συνῆλθε κι' ἄνοιξε τὰ μάτια του, ὁ Σίμωνας δὲν εἶδε παρὰ ἕνα σύννεφο σκόνης, τὰ στάχια ποὺ σάλευαν καὶ κανέναν ἄλλον ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἑαυτό του, γονατιστὸ μπρὸς στὰ στάχια. Ἡ σκόνη, σὰν μιὰ κολόνα ποὺ στριφογύριζε, ἔτρεχε στὸ δρόμο καὶ τὸ φεγγάρι εἶχε θαμπώσει ὁλότελα.

Ὁ Σίμωνας ἀναπήδησε. Ξεχνῶντας τὴ γοῦνα του καὶ τὰ σύνεργα τῶν μαστόρων, ἄρχισε νὰ τρέχη, ἀντίθετα πρὸς τὸν ἄνεμο ποὺ λυσσομανοῦσε πρὸς τὸ σπίτι του, πρὸς τὸ χωριό του. Μιὰ δυνατὴ μπόρα τὸν ἔπιασε στὸ δρόμο. Μαῦρα σύννεφα κυλοῦσαν στὸ σκοτεινὸ οὐρανὸ. Τὸ κόκκινο φεγγάρι ἔτρεχε πίσω του. Τὸ χωριὸ κοιμόταν βαρειά, μὰ τὰ ζῶα μούγκριζαν ἀνήσυχα μεσ' στὶς αὐλὲς καὶ τὰ κοκόρια λαλοῦσαν φοβισμένα.

Ὁ Σίμωνας ἔτρεχε πάντοτε. Ζυγώνοντας στὴ παλιά του ἰσμπα τὴ μισοκαμένη ἀπ' τὴ φωτιά, ἄκουσε μέσα γυναικείους θρήνους. Στὸ κατῶφλι της στεκόταν ὁ ἀδερφός του Νίκωνας, ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ ξερὸ χέρι, χλωμὸς καὶ ρητιδωμένος περισσότερο ἀπ' ὅ,τι ταίριαζε στὴν ἡλικία του, μὲ μάτια χαμένα.

— Μιὰ δυστυχία σὲ χτύπησε, εἶπε στὸν ἀδερφό του κι' ἀκούγοντάς τον κανεὶς καταλάβαινε πὼς μισοκοιμόταν ἀκόμα. Συγχρόνως εἶδε τὴ μάννα του καὶ τὸν πατέρα του ποὺ τὸν κύτταζαν λυπημένα.

Ὁ Σίμωνας ὥρμησε μέσα στὴν ἴσμπα. Ἡ γυναῖκες φώναζαν κι' ἔτρεχαν μέσ' στὸ σκοτάδι, γυρεύοντας σπίρτα. Ὁ Σίμωνας πῆγε πίσω ἀπ' τὸ εἰκονοστάσι τὸ μικρὸ κουτὶ κι' ἄναψε τὸ καντήλι: ἡ κούνια τῆς μικρῆς Ἄνφισσας, κρεμασμένη κοντὰ στὸ τζάκι, σάλευε δεξιὰ κι' ἀριστερὰ—ἡ γυναῖκες τὴν ἄγγιζαν καθώς ἔτρεχαν—καὶ μέσα σ' αὐτὴ κοίτονταν μελανιασμένη, νεκρὴ ἡ μικρή του κόρη. Στὸ μικρό της κεφαλάκι ἀπανθρακωνόταν σιγὰ σιγὰ ἡ σκούφια της ποὺ ἦταν καμωμένη ἀπὸ πολύχρωμα κομμάτια.

Τὴν εἶχε κτυπήσει ὁ κεραυνός!

. . . . . .

Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ὁ Σίμων ἔζησε εὐτυχισμένος. Εἶχε ἀγοράσει τὴν εὐτυχία του μὲ μιὰ δυστυχία.

ΙΒΑΝ ΜΠΟΥΝΙΝ

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ
ΣΤΑΣ 20 ΙΟΥΛΙΟΥ ΑΡΧΙΣΕ
Η ΔΙΑΝΟΜΗ ΤΟΥ Ε' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΟΣ
ποὺ σᾶς χαρίζει τὸ «Μπουκέτο» καὶ ἡ «Οἰκογένεια»
Η ·ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ·
Τοῦ Α. ΝΤΕ ΜΥΣΣΕ
Ἐπίσης συνεχίζεται ἡ διανομὴ τῶν Α', Β', Γ' καὶ Δ' βιβλίων μας: «ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ» τοῦ Ἀλφ. Κάρ, «Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ» τοῦ Δουμᾶ υἱοῦ, ἡ «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ» τοῦ Ἀββᾶ Πρεβὸ καὶ ἡ «ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ» τοῦ Λαμαρτίνου.
Παρακαλοῦνται οἱ ἀναγνῶσται τῶν περιοδικῶν μας νὰ σπεύσουν νὰ παραλάβουν τὰ βιβλία των ἐγκαίρως, διότι ἡ ζήτησις εἶνε μεγάλη καὶ δὲν εἶνε ἀπίθανον νὰ ἐξαντληθοῦν ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν καὶ αἱ 20 χιλιάδες τόμων ποὺ ἑτοιμάσαμε.

ΓΝΩΜΙΚΑ, ΣΚΕΨΕΙΣ, ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Ἡ ὡραῖες κινήσεις τοῦ σώματος μιᾶς ὥμορφης γυναίκας εἶνε μουσικὴ ποὺ τὴν ἀπολαμβάνει κανεὶς μὲ τὰ μάτια.

Ἄν. Φρανς

* * *

Ἡ ἀδιαφορία τῆς γυναίκας στὸν προσφερόμενο ἔρωτα κρύβει πάντοτε μιὰ ἀπαράμιλλη γοητεία γιὰ κάθε ἐραστή.

Θεόφ. Γκωτιὲ

* * *

Ἡ γυναῖκα εἶνε ἡ ζημία καὶ ὁ ἄντρας τὸ συμφέρον.

Ἰταλικὴ παροιμία

* * *

Ἡ πρώτη καὶ σπουδαιότερη ἀρετὴ γιὰ μιὰ γυναῖκα εἶνε ἡ μειλιχιότης τῶν τρόπων της.

Ζ. Ζ. Ρουσσὼ

* * *

Ὁ ἔρωτας δὲν ἔχει ἡλικία· βρίσκεται πάντοτε στὴ γέννησί του.

Πασκὰλ

* * *

Χρησιμοποιεῖτε τὸν ἔρωτα ὅτως ἕνας λιτοδίαιτος ἄνθρωπος τὸ κρασί, καταβάλλοντες μεγάλη προσοχὴ νὰ μὴ γίνετε ποτὲ μέθυσοι.

Ἀλφρ. ντὲ Μυσσὲ

* * *

Ἡ γυναῖκες, ὅπως τὰ κύματα τοῦ ὠκεανοῦ, εἶνε ὅλες ὅμοιες.

Ναπολέων

* * *

Ὅταν ὁ Θεὸς ἀποφάσισε νὰ γίνη συγγραφεὺς ἔγραψε δύο ἔργα: ἕνα στὸ πεζό, ποὺ εἶνε ὁ ἄνδρας, καὶ ἕνα ποίημα, ποὺ εἶνε ἡ γυναῖκα.

Ναπολέων

* * *

Ὁ ἔρωτας καὶ τὸ λογικὸ μοιάζουν μὲ τὸν ἥλιο καὶ τὸ φεγγάρι. Τὸ ἕνα ἀνατέλλει ὅταν δύει τὸ ἄλλο.

Ἀββᾶς Πρεβὼ

* * *

Ὁ ρεμβασμός μας εἶνε τὸ λίκνον τοῦ ἔρωτος καὶ ἡ ἐλπὶς τὸ νανούρισμά του.

Γεωργία Σάνδη

* * *

Ἐνάρετες γυναῖκες εἶνε μόνον οἱ ἀσχημες.

Α. Στρούμπεργκ

* * *

Ἡ γυναῖκα εἶνε ἕνα λουλοῦδι τὸ ὁποῖο ἀντὶς γιὰ ἀέρα ἀναπνέει μόνο τὸν ἔρωτα.

Στένταλ

* * *

Ὁ ἔρωτας εἶνε τὸ βιβλίο τῆς αἰωνιότητος, σὲ κάθε σελίδα τοῦ ὁποίου διαβάζεις καὶ ἀπὸ ἕνα ποίημα γραμμένο μὲ αἷμα.

Κα Στάελ

* * *

Τὸ γέλοιο καὶ τὸ δάκρυ στὸν ἔρωτα δὲν ἔχουν καμμιὰ διαφορά.

Στένταλ

* * *

Ὁ γάμος εἶναι μιὰ ἀόρατη παγίδα, τὴν ὁποία μᾶς τὴ στήνει ἡ φύσις.

Σοπενχάουερ

* * *

Ἡ γυναῖκα εἶνε τὸ τελευταῖο δημιούργημα τοῦ Θεοῦ. Κι' ἀπὸ αὐτὸ φαίνεται πὼς ὁ Πλάστης θὰ ἦταν πολὺ κουρασμένος.

Μπεραντζὲ

* * *

Οἱ ἄνδρες παντρεύονται γιὰ νὰ τελειώσουν καὶ ἡ γυναῖκες γιὰ ν' ἀρχίσουν.

Κα Ρεκαμιὲ

* * *

Στὴν πάλη τῆς ντροπῆς μὲ τὸν ἔρωτα, νικητὴς πάντοτε βγαίνει ὁ ἔρως.

Στένταλ

* * *

Ὁ ἔρως μοιάζει μὲ κυνηγετικὴ ἐκδρομή, στὴν ὁποία ὅμως ἀντὶ νὰ πληγώνονται πουλιά, πληγώνονται οἱ ἴδιοι οἱ κυνηγοί, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν.

Μάρκ-Τουὲν

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Ἐκείνη (μὲ θυμό).— Τίποτα δὲν ἐννοεῖς νὰ μοῦ ἐπιτρέψης πειά. Ἂν ἐξακολουθήση αὐτὴ ἡ κατάστασις, θὰ γυρίσω στοὺς γονεῖς μου.

Ἐκεῖνος:— Αὐτὸ σοῦ τὸ ἐπιτρέπω εὐχαρίστως.

* * *

Ἡ πελάτις στὸ δικηγόρο της:

— Ὦ! ζητᾶτε πολὺ ἀκριβὴ ἀμοιβὴ γιὰ τὸ διαζύγιό μου!

Ὁ Δικηγόρος:— Μὴ ξεχνᾶτε ὅτι εἶνε τὸ πρῶτο σας διαζύγιο! ὅταν θὰ ἔλθετε γιὰ τὰ ἄλλα... δυὸ θὰ σᾶς πάρω φθηνότερα.